AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2007. május 3. *

A T-219/04. sz. ügyben,

a **Spanyol Királyság** (képviseli: N. Díaz Abad, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: T. van Rijn és S. Pardo Quintillán, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a 2371/2002/EK tanácsi rendelet III. fejezetében meghatározott közösségi flottapolitika végrehajtási szabályainak megállapításáról szóló, 2003. augusztus 12-i 1438/2003/EK bizottsági rendelet (HL L 204., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 6. kötet, 30. o.) megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök, F. Dehousse és D. Šváby bírák,
hivatalvezető: B. Pastor hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. november 21-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 A halászati erőforrások közös halászati politika alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról szóló, 2002. december 20-i 2371/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 358., 59. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 5. kötet, 460. o.) III. fejezetének 11–13. cikke, és 30., valamint 36. cikke ekként rendelkezik:

„11. cikk

A halászati kapacitás módosítása

(1) A tagállamok intézkedéseket hoznak flottájuk halászati kapacitásának módosítására a halászati kapacitás és a halászati lehetőségek közötti stabil és tartós egyensúly érdekében.

(2) A tagállamnak meg kell bizonyosodnia arról, hogy a 12. cikkben és az e cikk (4) bekezdésében említett, bruttó űrtartalomban és kilowattban kifejezett referenciaértékeket a halászati kapacitásra vonatkozóan nem lépi túl.

[...]

(4) Ha állami támogatás van biztosítva a 12. cikk (1) bekezdése szerinti referenciaszintet meghaladó kapacitás leépítéséhez, a visszavont kapacitás mennyiségét azonnal le kell vonni a referenciaszintből. Az így kapott referenciaszint lesz az új referenciaszint.

(5) Az 5 éves vagy annál idősebb halászhajók főfedélzetének a fedélzeti biztonság, a munkakörülmények, a higiénia és a termékminőség javítására irányuló modernizáció megnövelheti a hajó űrtartalmát, amennyiben e modernizáció nem növeli a hajó halfogási képességét. Az e cikk és a 12. cikk szerinti referenciaszinteket eszerint kell módosítani. A vonatkozó kapacitást nem veszik számításba a 13. cikk szerinti, tagállamok által végzett belépés és kilépés egyensúlyának megteremtéséhez.

Az e rendelkezésekre vonatkozó részletes végrehajtási szabályokat és feltételeket a 30. cikk (2) bekezdésében megállapított eljárással összhangban kell elfogadni.

12. cikk

A halászati flották referenciaszintjei

(1) A Bizottság meghatározza minden egyes tagállam referenciaszintjét bruttó űrtartalomban és kilowattban kifejezve, az adott tagállam lobogója alatt hajózó közösségi halászhajók teljes halászati kapacitására vonatkozóan a 30. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban.

A referenciaszintnek az 1997–2002-es többéves orientációs program céljai összegének kell lennie minden flottarészre vonatkozóan, amint azt 2002. december 31-ig a 97/413/EK tanácsi határozat [...] szerint rögzítették.

(2) Az e cikk alkalmazására vonatkozó végrehajtási szabályok a 30. cikk (2) bekezdésében megállapított eljárással összhangban fogadhatók el.

13. cikk

Belépési/kilépési rend és általános kapacitáscsökkentés

(1) A tagállamoknak oly módon kell a flottába való belépést és a flottából való kilépést irányítaniuk, hogy 2003. január 1-jétől:

a) az új kapacitásnak állami támogatás nélkül a flottába való belépését legalább ugyanolyan nagyságú kapacitás állami támogatás nélküli korábbi kivonásának kell kompenzálnia;

b) állami támogatás biztosításával a flottába lépő új kapacitást 2003. január 1. után korábbi állami támogatás nélküli kivonás kompenzálja:

i. legalább ugyanolyan kapacitás kivonásával abban az esetben, ha 100 BRT-jű vagy annál kisebb új hajót kívánnak beléptetni;

ii. legalább 1,35-ször nagyobb kapacitás kivonásával abban az esetben, ha 100 BRT-nél nagyobb hajót kívánnak beléptetni.

(2) 2003. január 1-jétől 2004. december 31-ig minden tagállamnak, amelyik azt választotta, hogy 2002. december 31. után belép a flottamegújítás új állami támogatásába, el kell érnie a 12. cikkben említett referenciaszintekkel összehasonlítva a flottája teljes kapacitásának 3%-os csökkenését, az egész időszakra nézve.

(3) Az e cikk alkalmazására vonatkozó végrehajtási szabályokat a 30. cikk (2) bekezdésében megállapított eljárással összhangban lehet elfogadni.

[...]

30. cikk

Halászati és Akvakultúra-ágazati Bizottság

(1) A Bizottságot a Halászati és Akvakultúra-ágazati Bizottság segíti.

(2) Az erre a bekezdésre történő hivatkozás esetén az 1999/468/EK határozat 4. és 7. cikkét kell alkalmazni.

Az 1999/468/EK határozat 4. cikkének (3) bekezdésében megállapított időtartamot 20 munkanapban kell meghatározni.

[...]

(4) A bizottság elfogadja eljárási szabályzatát.

[...]

36. cikk

Hatálybalépés

Ez a rendelet 2003. január 1-jén lép hatályba."

2 A 2371/2002/EK tanácsi rendelet III. fejezetében meghatározott közösségi flottapolitika végrehajtási szabályainak megállapításáról szóló, 2003. augusztus 12-i 1438/2003/EK bizottsági rendelet (HL L 204., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 6. kötet, 30. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet) 6., 7. és 14. cikke előírja:

„*6. cikk*

A flotta 2003. január 1-jei halászati kapacitása

A 7. cikk alkalmazásában az űrtartalomban (BT03) és teljesítményben (kW03) megadott halászati kapacitást 2003. január 1-jén, a II. melléklettel összhangban, az

olyan hajók belépésének figyelembevételével kell megállapítani, amelyekre vonatkozóan az érintett tagállam 2000. január 1. és 2002. december 31. között az adott időpontban alkalmazandó jogszabályoknak megfelelően közigazgatási határozatot hozott, és különösen a nemzeti be- és kilépési rendszerrel összhangban, amelyről a 97/413/EK határozat 6. cikkének (2) bekezdése szerint a Bizottságot értesítették, továbbá amely belépések a közigazgatási határozatot követően három éven belül megtörténtek.

7. cikk

A be- és kilépések figyelemmel kísérése

(1) A 2371/2002/EK rendelet 13. cikkének való megfelelés érdekében a tagállamok biztosítják, hogy az űrtartalomban (BTt) megadott halászati kapacitás minden időpontban megegyezik a 2003. január 1-jei halászati kapacitással (BT03), vagy annál kevesebb, a következő kiigazításokkal:

a) az alábbiak kivonása:

i. a 2002. december 31-ét követően állami támogatással a flottát elhagyó hajók teljes űrtartalma (BTa);

ii. a 2002. december 31-ét követően a flottához csatlakozó, 100 BT értéket meghaladó hajók teljes űrtartalmának 35%-a (BT100); [helyesen: ii. a 2002. december 31-ét követően odaítélt állami támogatással a flottához csatlakozó, 100 BT értéket meghaladó egyéni kapacitású hajók teljes űrtartalmának 35%-a (BT100);]

b) és az alábbiak hozzáadása:

i. a 2371/2002/EK rendelet 11. cikke (5) bekezdésének rendelkezései szerint megadott teljes űrtartalom-növekmény (BTs);

ii. a flotta újrafelmérésének eredménye (Δ(BT-BRT)).

A tagállamok biztosítják a következő képlet betartását:

$$BT \leq BT03 - GTa - 0{,}35BT100 + GTS + \Delta BT - BRT$$

[...]

14. cikk

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő hetedik napon lép hatályba.

Ezt a rendeletet 2003. január 1-jétől kell alkalmazni."

3 A halászat és akvakultúra-közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 1992. december 20-i 3760/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 389., 1. o.) 11. cikke alapján elfogadott, a Közösség halászati ágazatának az erőforrások és kiaknázásuk közötti fenntartható egyensúly elérése céljából az 1997. január 1-jétől 2001. december 31-ig

terjedő időtartam alatt történő szerkezetátalakítására vonatkozó célkitűzésekről és részletes szabályokról szóló, 1997. június 26-i 97/413/EK tanácsi határozat (HL L 175., 27. o.) 6. cikkének (2) bekezdése így rendelkezik:

„A halászati erőfeszítések csökkentésének eszközei között programjában minden tagállam meghatározza a kapacitás csökkentését a flottája valamennyi szegmensében, ami lehetővé teszi számára a célok elérését. Ezt a kapacitáscsökkentést a flottamegújítás állandó ellenőrzési rendjének minden egyes tagállamban való kialakítása biztosítja. E rendszer minden szegmens esetében meghatározza a hajók belépésének és kilépésének arányát, ami biztosítja az érintett időszak esetében, hogy a hajók típusa szerinti halászati kapacitás a meghatározott szintre csökken." [nem hivatalos fordítás]

4 Az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. tanácsi rendelet (HL 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 3. cikke így rendelkezik:

„Azokat az okmányokat, amelyeket a Közösség valamely intézménye küld egy tagállamnak vagy a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó személynek, az adott állam nyelvén kell megszövegezni."

5 E rendelet 6. cikke előírja:

„A Közösség intézményei eljárási szabályzataikban kiköthetik, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni."

6 A Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozat (HL L 184., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 124. o.) 4. és 7. cikke ekként fogalmaz:

„4. cikk

Irányítóbizottsági eljárás

(1) A Bizottságot irányítóbizottság segíti, amely a tagállamok képviselőiből áll, és elnöke a Bizottság képviselője.

(2) A Bizottság képviselője a bizottság elé terjeszti a meghozandó intézkedések tervezetét. A bizottság, az elnöke által az ügy sürgősségére tekintettel megállapított határidőn belül, véleményt nyilvánít a tervezetről. A véleményt a Szerződés 205. cikkének (2) bekezdésében a Tanácsnak a Bizottság javaslata alapján elfogadandó határozataira előírt többséggel kell meghozni. A bizottságban a tagállamok képviselőinek szavazatait az említett cikkben meghatározott módon kell súlyozni. Az elnök nem szavaz.

(3) A Bizottság, a 8. cikk sérelme nélkül, elfogadja az azonnal alkalmazandó intézkedéseket. Ha azonban ezek nincsenek összhangban a bizottság véleményével, a Bizottság ezeket az intézkedéseket haladéktalanul közli a Tanáccsal. Ebben az esetben a Bizottság azoknak az intézkedéseknek az alkalmazását, amelyekről határozott, az egyes alap-jogiaktusokban meghatározott ideig elhalaszthatja, amely határidő azonban az említett közléstől számított három hónapot semmiképpen nem haladhatja meg.

(4) A Tanács a (3) bekezdés szerinti időtartamon belül minősített többséggel eltérő határozatot hozhat.

[...]

7. cikk

(1) Minden bizottság, elnökének javaslatára, elfogadja saját eljárási szabályzatát az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* kihirdetésre kerülő eljárásiszabályzat-minta alapján.

Amennyiben szükséges, a már működő bizottságok eljárási szabályzatukat hozzáigazítják az eljárásiszabályzat-mintához.

[...]"

7 Végül a Halászati és Akvakultúra-ágazati Bizottság eljárási szabályzatának 3., 4. és 9. cikke a tényállás idején hatályos változatában ekként rendelkezik:

„3. cikk

Az elnök a bizottság tagállami képviselőinek a 9. cikk [második] bekezdésében előírt eljárás szerint átadja a meghívót, a napirendet, azokat az intézkedéstervezeteket, amelyekről a bizottság véleményét kérik, és minden egyéb munkadokumentumot.

Ezeknek a dokumentumoknak legkésőbb nyolc nappal az ülés időpontja előtt meg kell érkezniük a tagállamok állandó képviseleteire [...]

4. cikk

Vélemény kérése esetén, ha a tervezetet lényegesen módosítják, vagy ha a tervezetet, amelynek a tárgya szerepel a napirendben, az ülés során terjesztették elő, vagy ha új kérdést vettek fel a napirendre, az elnök egy tagállami képviselő kérelmére az ülés végére halasztja a szavazást; különleges nehézségek esetén az elnök a következő nappal meghosszabbítja az ülést.

[...]

9. cikk

[...]

A bizottság tagállami képviselőinek szánt leveleket az állandó képviseletekre kell küldeni; a levelek másolatát az e tagállam által erre a célra kijelölt tisztviselőnek kell küldeni." [nem hivatalos fordítás]

A jogvita előzményei

8 A 2003. június 13-i faxszal a Bizottság megküldte a tagállamok számára azok hivatalos nyelvein a 2371/2002 rendelet III. fejezetében meghatározott közösségi flottapolitika végrehajtási szabályainak megállapításáról szóló rendelet tervezetét. Ez

a tervezet a Halászati és Akvakultúra-ágazati Bizottság (a továbbiakban: bizottság) 2003. június 25-i ülésén előzetes megbeszélés tárgyát képezte.

9 2003. július 1-jén a Bizottság a tagállamok képviselőit meghívta a 2003. július 15–16-i bizottsági ülésre. Ezt a meghívót franciául, angolul és németül szövegezték. A meghívónak megfelelően a fent említett rendelettervezetet a 2003. július 16-i ülésen kellett megtárgyalni és szavazásra bocsátani.

10 2003. július 7-én a Spanyol Királyság Európai Unió mellé rendelt állandó képviselője levelet intézett a Bizottság Halászati Főigazgatóságának főigazgatójához, amelyben bejelentette, hogy a Spanyol Királyság nem tekinti úgy, hogy hivatalosan meghívták az említett ülésre, mivel spanyol nyelven nem küldték el számára a meghívót. Ugyanebben a levélben az állandó képviselő annak megerősítését kérte, hogy a kérdéses ülésen rendelkezésre áll aktív és passzív spanyol nyelvű tolmácsolás.

11 A Bizottság által előterjesztett rendelettervezetet a 2003. július 16-i bizottsági ülésen megvitatták a spanyol küldöttség részvételével. Az ülés során a Bizottság számos módosítást terjesztett elő a tervezetéhez, és a javasolt módosításokat tartalmazó, kizárólag angol nyelven megszövegezett dokumentumot osztott ki a bizottság tagjainak.

12 Ezen ülést követően a Spanyol Királyság állandó képviselője 2003. július 17-i keltezéssel levelet intézett a Halászati Főigazgatóság főigazgatójához. Ebben a levélben először is emlékeztetett a Spanyol Királysághoz intézett meghívó szövegének nyelvére vonatkozó tiltakozására (lásd a fenti 10. pontot). Másodszor nehezményezte, hogy a Bizottság a spanyolul elküldött eredeti tervezet lényeges

módosítását csak angol nyelven terjesztette elő, és kifogásolta, hogy a spanyol küldöttség fenntartásai ellenére a Bizottság kényszerítette a bizottságot a szavazásra, hogy megszerezze annak véleményét a kérdéses tervezetről. Az állandó képviselő arra is rámutatott, hogy a spanyol küldöttség kérte, hogy a tiltakozásait vegyék fel a bizottság ülésének jegyzőkönyvébe és kérte a főigazgatót, hogy küldje el a részére az említett jegyzőkönyv egy példányát annak ellenőrzése érdekében, hogy az említett tiltakozásait megfelelően rögzítették-e.

13 2003. augusztus 12-én a Bizottság elfogadta a megtámadott rendeletet. Az említett rendelet (13) preambulumbekezdése megállapítja, hogy ez a bizottság nem nyilvánított véleményt az előírt intézkedésekről a bizottság elnöke által megszabott határidőn belül.

Az eljárás és a felek kérelmei

14 A Bíróság Hivatalába 2003. november 4-én benyújtott keresetlevéllel a Spanyol Királyság előterjesztette a jelen keresetet, amelyet a C-464/03. számon vettek nyilvántartásba.

15 A Bíróság a 2004. június 8-i végzésével az Elsőfokú Bíróság elé utalta az ügyet a Bíróság alapokmányáról szóló jegyzőkönyv 51. és 54. cikkének módosításáról szóló, 2004. április 26-i 2004/407/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 132., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 5. kötet, 85. o.) alapján.

16 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (ötödik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 64. cikkében szereplő pervezető intézkedések keretében bizonyos dokumentumok benyújtására hívta fel a Bizottságot. A Bizottság a megadott határidő alatt eleget tett a felhívásnak.

17 A Spanyol Királyság kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott rendeletet;

– kötelezze az alperest a költségek viselésére.

18 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– állapítsa meg, hogy a kereset negyedik jogalapja nyilvánvalóan elfogadhatatlan, vagy másodlagosan utasítsa el azt, mint megalapozatlant;

– a kereset fennmaradó részét utasítsa el, mint megalapozatlant;

– kötelezze a Spanyol Királyságot a költségek viselésére.

Indokolás

19 A keresetének alátámasztására a Spanyol Királyság öt jogalapra hivatkozik, amelyek a megtámadott rendelet elfogadási eljárásának a Közösség 1. rendeletben meghatározott nyelvhasználatára vonatkozó lényeges szabályainak megsértése, a normahierarchia elvének megsértése, amennyiben a megtámadott rendelet 7. cikkének

(1) bekezdése sérti a 2371/2002 rendelet 13. cikkének rendelkezéseit, ugyanezen elv megsértése, amennyiben a megtámadott rendelet ugyanezen cikke sérti a 2371/2002 rendelet 11. cikke (5) bekezdésének rendelkezéseit, a bizalomvédelem elvének megsértése és a megtámadott rendelet állítólagos önkényes jellege.

A megtámadott rendelet elfogadási eljárása lényeges szabályainak megsértésére vonatkozó első jogalapról

A felek érvei

20 A Spanyol Királyság rámutat, hogy a rendelet 3. cikke (1) bekezdésének és az ítélkezési gyakorlatnak (C-263/95. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 1998. február 10-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-441. o.] 32. pontja) megfelelően a tagállamnak szóló értesítéseket e tagállam hivatalos nyelvén kell elküldeni az egyes irányítóbizottságokra előírt határidőkben.

21 Ebből következően a megtámadott rendelet semmis, mivel egyrészt a 2003. július 15-i és 16-i ülés meghívóit nem spanyolul küldték meg a Spanyol Királyságnak, másrészt az ezen az ülésen előterjesztett lényeges módosítást csak angol nyelven szövegezték meg.

22 Ezenkívül a Bizottság által előterjesztettekkel ellentétben a tervezet új, 2003. július 16-i ülésen előterjesztett változatában található módosítások nem jelentéktelenek, hanem lényegesek. Mivel matematikai képleteket tartalmazó, kifejezetten szakmai rendeletről van szó, a Bizottság által az ellenkérelmében szolgáltatott magyaráza-

tokat nem lehet elfogadni. A képletek magyarázata és a felvilágosítások a norma egészét érintik, amelyeket csak a megalkotó ért, a küldöttségek azonban nem, mivel a szakmai ülés során nem volt lehetőségük arra, hogy az ilyen típusú rendelet által megkövetelt figyelemmel és komolysággal tanulmányozzák ezt a dokumentumot.

23 A Bizottságnak a bizottságokhoz benyújtott dokumentumoknak valamennyi hivatalos nyelvre történő lefordítása miatti késedelemre vonatkozó érvét illetően a Spanyol Királyság hangsúlyozza, hogy az állítólagos hatékonyság nem lehet lényegesebb a tagállamok jogi biztosítékainál.

24 Végül a tárgyalás során a Spanyol Királyság hozzáfűzte, hogy a módosítások spanyol nyelven való előterjesztése elmaradásának azt kellett volna eredményeznie, hogy az érintett rendelettervezetről való szavazást a bizottság későbbi ülésére halasztják el, ahogyan azt a Spanyol Királyság a 2003. július 16-i ülésen kérelmezte.

25 A Bizottság válasza szerint a jelen esetben a megtámadott rendelet elfogadása lényeges eljárási szabályainak a rendelet megsemmisítését eredményező, esetleges megsértése nem áll fenn. Ebben a tekintetben a Bizottság arra az ítélkezési gyakorlatra hivatkozik, amely szerint egy eljárási szabálytalanság csak akkor vonja maga után a határozat teljes vagy részleges megsemmisítését, ha megállapítást nyer, hogy e szabálytalanság hiányában a megtámadott határozatnak más lett volna a tartalma (a Bíróság 150/84. sz., Bernardi kontra Parlament ügyben 1986. április 23-án hozott ítélete [EBHT 1986., 1375. o.]).

26 Először is a 2003. július 15-i és 16-i bizottsági ülésre szóló meghívó esetében a Bizottság emlékeztet, hogy a bizottság, a végrehajtási intézkedések elfogadási eljárásában részt vevő többi bizottsághoz hasonlóan a Bizottság hatáskörében jár el. Mivel ennek az intézménynek három munkanyelve van: a francia, az angol és a német, a Bizottság jogszerűnek tekinti, hogy a bizottsági ülések meghívóit ezen a

három nyelven szövegezik. Az 1. rendelet 3. cikke azokra az „okmányokra" hivatkozik, amelyeket az intézmények küldenek egy „tagállamnak", és az nem vonatkozik a Bizottságnak a jelen esetben szóban forgóhoz hasonló bizottsághoz fűződő kapcsolataira. Ugyanis e rendelet 6. cikkének szövege szerint a Bizottság előírhatta volna az általa kihirdetett eljárásiszabályzat-mintában, hogy a bizottságok meghívóit a három fent említett munkanyelven kell megküldeni.

27 A Bizottság rámutat, hogy a tagállamok számára általában nem jelent nehézséget az a gyakorlat, amely szerint a bizottsági ülések meghívóit a három munkanyelven küldik el részükre. A spanyol küldöttség a 2003. májusi és júniusi bizottsági ülésekre szóló meghívókat ezen a három nyelven kapta meg, anélkül hogy fenntartással élt volna. Ezenkívül a vitatott meghívó alapján a spanyol küldöttség részt vett a 2006. július 16-i ülésen, részt vett a szóban forgó rendelettervezettel kapcsolatos vitákban és a szavazásban, tehát hatékonyan kifejtette az e tervezetre vonatkozó álláspontját, figyelembe véve azt a tényt, hogy biztosították az aktív és passzív tolmácsolást spanyol nyelven.

28 A Bizottság ebben a tekintetben rámutat, hogy a Bizottságot segítő különböző bizottságok üléseinek hatékony irányítása érdekében fontos, hogy a meghívókat ne fordítsák le rendszeresen minden hivatalos nyelvre.

29 Másodszor a bizottság 2003. július 16-i ülésén kiosztott dokumentum esetében a Bizottság a következő észrevételeket terjeszti elő. Először is emlékeztet, hogy a 2003. július 16-án szavazásra bocsátott rendelettervezetet a Spanyol Királyságnak spanyol nyelven megküldték a 2003. július 13-i faxszal, amit a Spanyol Királyság nem vitat. Ugyanis e küldemény angolul szövegezett kísérőlevelében jelezte a címzett tagállamoknak, hogy a kérdéses rendelettervezetet a tagállamok saját nyelvén küldte

el. Ebből következően a Bizottság szerint a jelen eset körülményei nem hasonlíthatók össze a fenti 20. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet tényállásával. Ebben az ügyben ugyanis a megszavazandó jogalkotási aktus német nyelvű tervezetét nem küldték meg a német küldöttségnek határidőre.

30 A Bizottság vitatja továbbá azt az állítást, amely szerint a 2003. július 16-i ülés során előterjesztett dokumentum a kérdéses rendelettervezet lényeges módosításának minősült. A Bizottság szerint ez a dokumentum az említett tervezetet csak két helyen módosította lényegesen, azaz módosította a 6. cikkben előírt időpontokat, és a tervezet I. mellékletébe lábjegyzeteket illesztett be. Ezeket a módosításokat, amelyek egyáltalán nem érintették a tervezet 7. cikkét, azért vezették be, hogy a tagállamok által megfogalmazott igényeket figyelembe vegyék, és azok egyáltalán nem vetnek fel érthetőséget érintő problémákat. Egyebekben ezek pusztán formai és megfogalmazásbeli módosítások, amelyeknek az a céljuk, hogy bizonyos rendelkezések szövegezésén javítsanak, azokat világosabbá és egyszerűbbé tegyék a könnyebb érthetőség érdekében.

31 A rendelkezések megértését megkönnyítette az a tény, hogy azokat a Bizottság képviselője az ülés során elolvasta, és azokhoz magyarázó megjegyzéseket fűzött. A spanyol küldöttség spanyol nyelven követhette a rendelkezések felolvasását és az azokhoz fűzött magyarázatokat, mivel a kérésének megfelelően rendelkezésre állt spanyol aktív és passzív tolmácsolás.

32 Ezenkívül a Bizottság megjegyzi, hogy a küldöttségeknek előzetesen átadott szövegnek csak kisebb jelentőségű módosítását tartalmazó dokumentumoknak minden hivatalos nyelvre történő rendszeres lefordítása a bizottságok munkájának elfogadhatatlan késedelmével járna. A Bizottság szerint az 1. rendelet rendelkezéseit nem lehet úgy értelmezni, hogy indokolatlan akadályok teremtésével megakadályozzák a bizottságot feladatai megfelelő ellátásában.

33 Végül a Spanyol Királyság által a tárgyaláson előterjesztett kifogás (lásd a fenti 24. pontot) esetében a Bizottság előterjeszti, hogy azt elkésettség miatt el kell utasítani, tehát az elfogadhatatlan.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

34 Ez a jogalap két részre osztható, amelyek az 1. rendelet két különböző, állítólagos megsértésére vonatkoznak. Egyrészt a 2003. július 15-i és 16-i ülésre szóló meghívót csak angolul, franciául és németül szövegezték, spanyolul nem, másrészt a Bizottság a 2003. július 16-i ülésen kiosztotta a rendelet eredeti tervezetének módosított szövegét, amelyet csak angolul szövegeztek, és megtagadta, hogy a bizottság későbbi ülésére halasszák a szavazást.

35 Rá kell mutatni, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a jogi aktus elfogadása során az 1. rendelet megsértése eljárási szabálytalanságnak minősül, amely csak akkor vonja maga után a végül elfogadott jogi aktus megsemmisítését, ha e szabálytalanság hiányában az eljárás más eredményre vezetett volna (lásd a Bíróság C-465/02. és C-466/02. sz., Németország és Dánia kontra Bizottság ügyben 2005. október 25-én hozott ítéletet, a továbbiakban: Feta II-ítélet [EBHT 2005., I-9115. o.] 37. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

36 E jogalap első része vonatkozásában meg kell állapítani, hogy a Bizottság által a Spanyol Királysághoz intézett meghívó alapján ez utóbbi képviselői részt vettek a 2003. július 15-i és 16-i ülésen. E körülmények között nem lehet azt állítani, hogy e szabálytalanság hiányában a megtámadott rendelet elfogadási eljárása e tekintetben más eredményre vezetett volna. Ugyanis a Spanyol Királysághoz spanyol nyelven

elküldött meghívó alapján annak képviselői éppúgy részt vettek volna a kérdéses ülésen, mint ahogy részt vettek a vitatott meghívó alapján. Ebből következik, hogy az első jogalap első részét el kell utasítani, mivel az nem bír jelentőséggel, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy a Spanyol Királyságnak elküldött meghívót milyen nyelven kellett volna szövegezni.

37 E jogalap második része esetében emlékeztetni kell, hogy a szóban forgó rendelettervezetet megtárgyalták, és szavazásra bocsátották a 2003. július 16-i bizottsági ülésen (lásd a fenti 9. és 12. pontot). Ezen ülésnek az Elsőfokú Bíróság felhívására a Bizottság által benyújtott jegyzőkönyvéből kitűnik, hogy a Bizottság az ülés kezdetén szóban javasolta az eredeti rendelettervezet egyes módosításait, és „e módosítások jobb megértése érdekében" kiosztotta az e módosításokat tartalmazó angol nyelvű dokumentumot. E módosítások többsége teljesen formai jellegű, vagy elírás kijavítása volt két lényeges módosítás kivételével, amelyből az egyik a tervezet 6. cikkében meghatározott referencia-időszak egy évről három évre való meghosszabbítására vonatkozott, a másik a tervezet „Tagállamonkénti referenciaszintek" című I. mellékletébe történő lábjegyzetek beillesztésére. A Spanyol Királyság kifejezte a „kétségeit a Bizottság által javasolt eljárással kapcsolatban", és kérte, hogy közöljék „az írásban javasolt módosításokat spanyolul is, nyomatékosan kérve a Bizottságot a szavazás elhalasztására". A Spanyol Királyságot ebben az eljárásában támogatta a Belga Királyság, a Görög Köztársaság, az Olasz Köztársaság és a Portugál Köztársaság.

38 Az is kitűnik az említett jegyzőkönyvből, hogy valamennyi, a Bizottság által javasolt módosítást figyelmesen elolvasták, és azokat a Bizottság képviselője részletesen elmagyarázta. Ezen olvasat végén a Spanyol Királyság, amelyet a fent említett négy másik tagállam támogatott, megismételte a fenntartásait. Az egyes tagállamoknak a módosított rendelettervezetre vonatkozó állásfoglalását követően az említett tervezetet szavazásra bocsátották, a bizottság véleményének elfogadásához szükséges minősített többséget azonban nem szerezték meg. Az ülés ennélfogva befejeződött, miután jegyzőkönyvbe vették, hogy a szavazás eredménye a bizottság „véleményének hiányával" egyenértékű.

39 E tényekre tekintettel meg kell határozni, hogy ahogyan a Spanyol Királyság előterjeszti, a 2003. július 16-i bizottsági ülés során a rendelettervezetnek a Bizottság által javasolt módosításai spanyolul való előterjesztésének hiánya, valamint a tervezetről való szavazásnak egy későbbi bizottsági ülésre való halasztásának a Bizottság képviselője – a bizottság elnöke – általi elutasítása olyan eljárási szabálytalanságnak minősül-e, ami a megtámadott rendelet megsemmisítését eredményezheti.

40 Az első kifogás esetében rá kell mutatni, hogy a bizottság eljárási szabályzatának (lásd a fenti 7. pontot) 3. cikke és 9. cikkének második bekezdése kellően tanúsítja azt a szándékot, hogy a tagállamok számára biztosítsák a szükséges időt a bizottság valamely napirendi pontjára vonatkozó dokumentumok tanulmányozására, amely dokumentumok rendkívül bonyolultak lehetnek, a különböző közigazgatások között számos kapcsolatfelvételt és megbeszélést, különböző tárgyakban szakértők véleményét vagy szakmai szervezetek véleményét teszik szükségessé. Nem feltételezhető, hogy valamennyi személy, akinek a véleményét ki kell kérni, olyannyira megfelelő szinten ismer egy idegen nyelvet, amely lehetővé teszi egy összetett szöveg megértését. Ebből következően úgy kell értelmezni a fent hivatkozott rendelkezéseket, hogy a kérdéses dokumentumokat minden egyes tagállam számára annak hivatalos nyelvén kell elküldeni, ahogyan az 1. rendelet 3. cikke előírja (lásd ebben az értelemben a fenti 20. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben 1998. február 10-én hozott ítélet 27. és 31. pontját és Ruiz Jarabo Colomer főtanácsnok ezen ügyre vonatkozó indítványának [EBHT 1998., I-443. o.] 16. pontját). Márpedig a jelen esetben ez volt a helyzet, mivel az eredeti rendelettervezetet a hivatalos nyelvükön és az előírt határidőben küldték el a tagállamoknak, és azt először a 2003. június 25-i bizottsági ülésen vizsgálták meg.

41 Ez a kötelezettség azonban nem áll fenn a bizottság tagjainak korábban szabályszerűen átadott dokumentum módosítására a bizottság ülésén tett javaslatok esetében. Ugyanis a bizottság eljárási szabályzatának egyik rendelkezése sem írja elő, hogy az ilyen javaslatokat minden hivatalos nyelven írásban elő kell terjeszteni. Ennélfogva a Bizottságnak lehetősége van arra, hogy az ilyen javaslatokat csak szóban terjessze elő a bizottsági ülés során. A bizottság eljárási szabályzatának 4. cikke alapján a szavazás esetleges ülés végére halasztásának, vagy különleges nehézségek esetén az ülésnek a következő nappal való meghosszabbításának sérelme nélkül a bizottsági ülés során fennáll a módosítások szóbeli előterjesztésének

lehetősége, még abban az esetben is, ha az ülés napirendjén szereplő tervezet alapvető módosításairól van szó. A Spanyol Királyság feltevése, amely szerint a Bizottság köteles a módosítási javaslatait írásban és valamennyi hivatalos nyelven előterjeszteni, nehezen egyeztethető össze az eljárási szabályzat fent hivatkozott rendelkezésével, mivel e feltevés elfogadása esetén gyakorlatilag lehetetlenné válna a tervezet érdemi módosítása az ülés során.

42 A jelen esetben az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy – ahogyan az a bizottság 2003. július 16-i ülésének jegyzőkönyvéből is kitűnik – a rendelet eredeti tervezetének módosítási javaslata, amelyet a Bizottság az ülés elején terjesztett elő, szóbeli javaslat volt. A Bizottság által ugyanezen az ülésen kiosztott dokumentumot tehát csak illusztrációnak vagy egyszerű vizuális segédletnek kell tekinteni a Bizottság által szóban előterjesztett módosítások „jobb megértése" érdekében. Mivel a Bizottság jogszerűen dönthetett úgy, hogy csak szóban terjeszti elő a javaslatait bármilyen dokumentum kiosztása nélkül, nem lehet eredményesen érvelni azon az alapon, hogy a dokumentumot csak angol nyelven terjesztették elő.

43 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a Bizottság sem az alkalmazandó rendelkezéseket nem sértette meg azáltal, hogy az eredeti tervezet módosítási javaslatát szóban terjesztette elő a kérdéses ülésen, sem a tagállamok „jogi biztosítékait", ahogyan azt a Spanyol Királyság előterjeszti. Ez annál inkább igaz, mivel a Spanyol Királyság képviselőinek kérésükre ezen az ülésen rendelkezésére állt spanyolul az aktív és passzív tolmácsolás, így a saját nyelvükön tudták követni a vitát és a Bizottság által a javaslatához fűzött magyarázatokat.

44 A Spanyol Királyság által a tárgyaláson előterjesztett második kifogás esetében, amely azon alapult, hogy a Bizottság megtagadta a tervezetről való szavazás egy későbbi bizottsági ülésre történő elhalasztását, először meg kell vizsgálni a kifogás Bizottság által vitatott elfogadhatóságát.

45 Az eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-ának első bekezdése szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

46 Az eljárást indító keresetlevélben korábban közvetetten vagy hallgatólagosan megfogalmazott jogalap kiegészítéséből álló, ahhoz szorosan kapcsolódó jogalapot azonban elfogadhatónak kell tekinteni (az Elsőfokú Bíróság T-252/97. sz., Dürbeck kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3031. o.] 39. pontja és a T-346/02. sz. és T-347/02. sz., Cableuropa és társai kontra Bizottság ügyben a 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4251. o.] 111. pontja).

47 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a jelen ügyben ez a helyzet. Ez a kifogás ugyanis szoros kapcsolatot mutat a keresetlevélben hivatkozott, a fentiekben megvizsgált első kifogással, amely szerint a megtámadott rendelet, amelynek a tervezetét a 2003. július 16-i bizottsági ülésen vitatták meg, semmis, mivel az említett tervezet lényeges módosításait ezen ülés során terjesztették elő, és nem spanyol nyelven. Más megfogalmazásban a jelen kifogást úgy kell értelmezni, hogy ha a Bizottságnak nem állt módjában az említett ülés során az említett módosításokat spanyolul is kiosztani, legalább a szavazást kellett volna elhalasztania egy másik ülésre, hogy biztosítsa a spanyol képviselőknek az államuk hivatalos nyelvétől eltérő nyelven megszövegezett javaslatok tanulmányozásához szükséges időt. Egyebekben a Spanyol Királyság a keresetlevelének 3. pontjában lényegében ugyanezt a kifogást fogalmazta meg, amely szerint a Bizottság a spanyol küldöttség fenntartásai ellenére kényszerítette a bizottságot a szavazásra (lásd a fenti 12. pontot).

48 Ezt a kifogást azonban megalapozatlanság miatt el kell utasítani. Ugyanis a bizottság eljárási szabályzatának sem a 4. cikke, sem más rendelkezése nem írja elő a szavazásnak egy másik ülésre való halasztását, még akkor sem, ha a bizottság ülése során a tervezetet érdemben módosítják. Ez utóbbi esetben a 4. cikk csak azt írja elő,

hogy a bizottság elnökének lehetősége van a szavazást az ülés végére halasztani. Ahogyan az már kiemelésre került, ez volt a helyzet a jelen esetben, mivel a 2003. július 16-i bizottsági ülés napirendjén csak a kérdéses rendelettervezet megvitatása és az arról való szavazás szerepelt, és mivel a szavazásra ezen ülés végén került sor.

49 Mindenesetre a Spanyol Királyság által a jelen jogalap második részének keretében állított szabálytalanságok megalapozottságuk esetén sem eredményezhetik a megtámadott rendelet megsemmisítését. Ugyanis mivel a bizottságnak nem sikerült véleményt adnia a rendeletben előírt intézkedésekről, a rendeletet elfogadta a Bizottság, amely tehát nem közölte ezeket az intézkedéseket a Tanáccsal a 2371/2002 rendelet 30. cikke (2) bekezdésének és az 1999/468 határozat 4. cikke (3) bekezdésének megfelelően. A Spanyol Királyság, aki a szóban forgó rendelettervezet ellen szavazott, akkor sem tiltakozhatott volna hatékonyabban, ha rendelkezésére áll a vitatott dokumentum spanyol változata. Ebből következően az állítólagos szabálytalanságoknak nem lehetett semmilyen kihatása a végül meghozott intézkedésekre (lásd ebben az értelemben a fenti 35. pontban hivatkozott Feta II-ügyben hozott ítélet 38–40. pontját).

50 Az előző megfontolásokat nem teszi kérdésessé a Spanyol Királyság által hivatkozott, a fenti 20. pontban említett Németország kontra Spanyolország ügyben 1998. február 10-én hozott ítélet olvasata sem. Ebben az ítéletben a Bíróság megsemmisítette a megtámadott határozatot, mivel a Bizottság nem vette figyelembe a szavazás elhalasztására vonatkozó kérelmet, amelyet a Németországi Szövetségi Köztársaság terjesztett elő, amely határidőn lejárta után kapta meg a hivatalos nyelvén az érintett bizottságban megvitatandó határozat tervezetét (a fenti 20. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben 1998. február 10-én hozott ítélet 26–32. pontja).

51 Márpedig a jelen esetben a Spanyol Királyság a tárgyalás során megerősítette, hogy megfelelő időben a saját hivatalos nyelvén megkapta a kérdéses rendelet eredeti tervezetét, amit rögzítettek a tárgyalási jegyzőkönyvben.

52 Ezenkívül a Bizottság eljárási szabályzatával ellentétben, a fenti 20. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben 1998. február 10-én hozott ítéletben szóban forgó bizottság eljárási szabályzata 2. cikkének (7) bekezdése előírta, hogy ha nem küldték el határidőben a tagállamoknak a megvitatandó rendelkezések tervezetét, ezt a napirendi pontot bármely tagállam kérésére későbbi ülésre kell halasztani (a fenti 20. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben 1998. február 10-én hozott ítélet 17. pontja).

53 Végül a jelen ügy tényállásával ellentétben a fenti 20. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben 1998. február 10-én hozott ítélet tényállása szerint az érintett bizottság véleményt fogadott el, amelyhez ezt követően a Bizottság alkalmazkodott (a fenti 20. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben 1998. február 10-én hozott ítélet 32. pontja; lásd még az említett ítélet által megsemmisített, az építési termékekről szóló 89/106/EGK tanácsi irányelv 20. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 1995. május 31-i 95/204/EK bizottsági határozat (HL L 129., 23. o.) utolsó preambulumbekezdését).

54 Az előzőekből következik, hogy az első jogalap második része nem megalapozott, ezért azt és a teljes első jogalapot el kell utasítani.

A normahierarchia elvének megsértésére alapított második jogalapról, amennyiben a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdése sérti a 2371/2002 rendelet 13. cikkének rendelkezéseit

A felek érvei

55 A Spanyol Királyság emlékeztet, hogy a megtámadott rendelet 7. cikkét a 2371/2002 rendelet 13. cikkének végrehajtása céljából fogadták el. Márpedig ez utóbbi cikk csak az új kapacitásoknak a halászflottába való belépésére utalt, aszerint téve különbséget,

hogy azok részesültek-e állami támogatásban, és egyedüli feltételként azt írta elő, hogy a többi kapacitást bizonyos részletes szabályok szerint vonják ki. Egyáltalán nem szabja meg, hogy a halászflotta űrtartalomban kifejezett kapacitása ne haladhatja meg a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében szereplő képletet. Ebből következően a 2371/2002 rendelet 13. cikkében előírt belépési és kilépési rendszer végrehajtása érdekében egyáltalán nem szükséges a tagállamokat e képlet betartására kötelezni.

56 A Spanyol Királyság hozzáfűzi, hogy a 2371/2002 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése, amely előírja, hogy a 12. cikkben és a 11. cikk (4) bekezdésében említett, bruttó űrtartalomban és kilowattban kifejezett referenciaértékeket a halászati kapacitásra vonatkozóan nem szabad túllépni, bizonyítja, hogy a Tanács csak a Bizottság által minden egyes tagállam esetében meghatározott referenciaszintek esetében ír elő korlátozást a tagállamok számára. A 2371/2002 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése azonban egyáltalán nem teszi lehetővé a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében meghatározott korlátozások megállapítását, azaz a flotta bruttó űrtartalomban és kilowattban kifejezett tényleges szintjének korlátozását, amely az egyes tagállam flottáinak tényleges helyzetét mutatja.

57 A Spanyol Királyság szerint a referenciaszintek, amelyeket a Bizottság az évek óta egymást követő többéves orientációs programok (a továbbiakban: TOP) alapján határoz meg, akkor tartják be, ha a tagállamok meggyőződnek arról, hogy a flottájuk tényleges szintje megegyezik a referenciaszinttel, vagy annál kevesebb. Ez a helyzet különösen Spanyolország flottája esetében, amelynek tényleges szintje 1992 óta mindig a referenciaszint alatt volt. A 2003-as év végére Spanyolország flottájának tényleges szintje és az alkalmazható referenciaszint közötti különbséget körülbelül 240 000 BT-re lehetett becsülni, amely szám jóval meghaladja egyes olyan országok teljes flottáját, mint Hollandia és Írország, és több mint 535 067 kW.

58 Ez a csökkenés a Spanyol Királyság jelentős erőfeszítésének következménye, és részben az állami támogatásokkal történt kivonásoknak, részben az állami támogatás

nélkül történt kivonásoknak köszönhetőek a hajóépítés terén követett politika következtében. Így az előző pontban érintett eltérésekből 90 000 BT-t és 182 660 kW-t állami támogatás nélkül szabadítottak fel.

59 A Spanyol Királyság a nyilvántartásában így 1997 óta rendelkezik állami támogatás nélkül végzett kivonásokkal, amelyeket a 2371/2002 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott azon kötelezettsége teljesítéséhez figyelembe vehet, hogy az új kapacitásoknak a flottájába való belépését legalább ugyanolyan nagyságú kapacitás állami támogatás nélküli kivonásával kompenzálja. Márpedig a halászflotta 2003. január 1-jén fennálló tényleges szintje túllépésének tilalma, amelyet a megtámadott rendelet 7. cikke ír elő, a Spanyol Királyságot megfosztja ettől a lehetőségtől, és károsodást szenvedne különösen azon tagállamokhoz képest, akik nem tartották tiszteletben a TOP-okban a Bizottság által meghatározott referenciaszinteknek való megfelelés kötelezettségét.

60 Ezenfelül a megtámadott rendelet 7. cikke megfosztja jogi hatályától az ugyanezen rendelet 4. cikke által minden egyes tagállamra alkalmazható referenciaszintek meghatározását, amennyiben a 7. cikkel a Bizottság a Tanács felhatalmazása nélkül határozza meg az új, korlátozóbb szinteket.

61 Ebből következően a Spanyol Királyság úgy véli, hogy a megtámadott rendelet 7. cikkének elfogadásával a Bizottság megsértette a normahierarchia elvét, amely az állandó ítélkezési gyakorlat szerint előírja, hogy valamely alaprendelet végrehajtási rendelkezéseinek elfogadásakor a felhatalmazott közösségi hatóság nem lépheti túl az e rendelet által ráruházott jogosultságot, és nem térhet el attól (a Bíróság C-103/96. sz. Eridania Beghin-Say ügyben 1997. március 3-án hozott ítélete [EBHT 1997., I-1453. o.] és a C-179/97. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 1999. március 2-án hozott ítélete [EBHT 1999., I-1251. o.]).

62 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdése mindössze egy képletté alakítja át a 2371/2002 rendelet 11. és 13. cikke

rendelkezéseit azon számítások megkönnyítése érdekében, amelyeket valamennyi nemzeti közigazgatás szakértő személyzetének el kell végeznie. Ez a megfogalmazás a tagállamok azon kötelezettségét tükrözi, hogy biztosítsák, hogy az űrtartalomban (BTt) megadott halászati kapacitás minden időpontban megegyezik a 2003. január 1-jei halászati kapacitással (BT03), vagy annál kevesebb, amit csökkent először is az állami támogatással a flottát elhagyó hajók teljes űrtartalma (-BTa), a 2371/2002 rendelet 11. cikkének (4) bekezdésében meghatározottak szerint, másodszor az állami támogatással a flottához csatlakozó, 100 BT értéket meghaladó hajók teljes űrtartalmának 35%-a (BT100) az említett rendelet 13. cikke (1) bekezdése b) pontja ii. alpontjában meghatározottak szerint (- 0,35 BT100), és növel először is az említett rendelet 11. cikke (5) bekezdésének rendelkezései szerint megadott teljes űrtartalom-növekmény (BTs) és a flotta újrafelméréséből eredő változás (Δ[BT-BRT]).

63 A Bizottság úgy véli, hogy azáltal, hogy 2003. január 1-jétől bevezette a flottába való belépés és a flottából való kilépés kompenzációs rendszerét, amelyet a 2371/2002 rendelet 13. cikke ír elő, a Tanács korlátozta a flotta tényleges szintjét, amit, úgy tűnik, a Spanyol Királyság által kifejtett érvelés figyelmen kívül hagy. Ez a korlátozás független attól a kötelezettségtől, hogy a 2371/2002 rendelet 11. cikkének (2) bekezdésében előírt referenciaszinteket tilos túllépni, ami szintén a flotta tényleges szintjének korlátozásához vezet minden tagállam esetében.

64 A Spanyol Királyság azon alapuló érve esetében, hogy a megtámadott rendelet 7. cikke megakadályozza az új belépések kompenzálására a spanyol halászflotta állítólag 1997 óta állami támogatás nélkül végzett csökkentés figyelembevételét, a Bizottság akként válaszol, hogy a „2003. január 1-jétől" megfogalmazás a 2371/2002 rendelet 13. cikkének szövegében mind az új kapacitásoknak a flottába való belépésére, mind az ezzel járó kivonási kötelezettségre vonatkozik. Ebből következően ez utóbbi cikk nem teszi lehetővé az ezen időpontot megelőző kapacitáskivonások figyelembevételét.

65 A Spanyol Királyság állításai ennélfogva semmilyen kapcsolatban nem állnak a megtámadott rendelet 7. cikkével, és figyelmen kívül hagyják a 2371/2002 rendelet

13. cikkének rendelkezéseit. Ezek az állítások valójában a Tanács által jóváhagyott rendszerre vonatkoznak, amely a Spanyol Királyság állításával ellentétben semmilyen kapcsolatot nem hozott létre a negyedik TOP céljainak a tagállam általi megvalósításával vagy annak elmaradásával és a fent hivatkozott 13. cikkben előírt kötelezettségek teljesítésével. A Spanyol Királyság azonban nem támadta meg megfelelő időben az említett rendszert bevezető 2371/2002 rendeletet.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

66 Emlékeztetni kell, hogy a normahierarchia tiszteletben tartása elvének értelmében a végrehajtási rendelet nem térhet el az általa végrehajtott jogi aktus szabályaitól (a Bíróság 38/70. sz., Deutsche Tradax ügyben 1971. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 1971., 145. o.] 10. pontja és a fenti 61. pontban hivatkozott Spanyolország kontra Bizottság ügyben 1998. február 10-én hozott ítélet 20. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-64/92. sz., Chavane de Dalmassy és társai kontra Bizottság ügyben 1994. október 27-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1994., I-A-227. o. és II-723. o.] 52. pontja). Ebből következően meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott rendelet 7. cikke (1) bekezdésének rendelkezései megfelelnek-e az általuk végrehajtott 2371/2002 rendelet 13. cikke rendelkezéseinek.

67 A felek beadványaiból kitűnik, hogy azok eltérőek az utóbbi cikknek adandó értelmezés tekintetében. A Bizottság szerint az említett cikk (1) bekezdése „2003. január 1-jétől" fordulata éppúgy vonatkozik a halászflottába való belépésre, mint az azokat kompenzáló kivonásokra úgy, hogy csak az ezen időpontot követően történt kivonásokat lehet figyelembe venni. A Spanyol Királyság azonban úgy véli, hogy a tagállam halászflotta kapacitásából való minden kivonás, beleértve a 2003. január 1-jét megelőző kivonásokat is, kompenzálható az ezen időpontot követően történő, ugyanezen flottába való belépéssel. Így ez utóbbi értelmezés szerint a 2371/2002 rendelettel a tagállamok flottái számára előírt egyetlen korlátozás az, amelyet e rendelet 11. cikkének (2) bekezdése ír elő, azaz e rendelet 12. cikke (1) bekezdésének értelmében a Bizottság által minden egyes tagállam esetében megállapított referenciaszintek.

68 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdése megfelel a Bizottság által a 2371/2002 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének adott értelmezésnek. A tagállam ugyanis csak abban az esetben tarthatja tiszteletben a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében szereplő matematikai képletet, ha meggyőződik arról, hogy az új belépések a flotta kapacitásába 2003. január 1-jétől legalább ugyanolyan méretű, szintén e dátumot követően történő kapacitáskivonással kompenzálják. Ebből következően, a jelen jogalap megalapozottságának megvizsgálása érdekében meg kell vizsgálni, hogy helyes-e a 2371/2002 rendelet 13. cikkének a Bizottság által javasolt értelmezése.

69 Az Elsőfokú Bíróság szerint valóban ez a helyzet a következő indokok miatt.

70 Először is a halászflottába való belépésnek az azzal megegyező kilépéssel való kompenzálása rendszerének logikája szükségszerűen azzal jár, hogy egy és ugyanazon időponttól kell figyelembe venni a belépéseket és a kilépéseket. Az új belépéseknek az ezen időpontot megelőző kilépésekkel való kompenzálásának lehetősége kettős kompenzációhoz vezetne, abban az esetben, ha a korábbi kilépéseket más, szintén korábbi belépésekkel már lehetett kompenzálni. A 2371/2002 rendelet 13. cikkének Spanyol Királyság általi értelmezése, amely szerint az új kapacitásoknak a halászflottába való belépését nemcsak az új kilépésekkel lehet kompenzálni, hanem az olyan, 1997 óta történt kilépésekkel is, amelyeket nem kompenzáltak ezzel megegyező belépések, nem kérdőjelezi meg ezt a logikát, hanem valójában megkísérli 1997-re áthelyezni azt az időpontot, amelytől a belépések és kilépések egyensúlyát meg kell teremteni. Márpedig ahogyan a Bizottság helyesen rámutat, ezt az értelmezést nem alapozza meg a 2371/2002 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése, amely szerint a belépések és kilépések egyensúlyát 2003. január 1-jétől kell megteremteni.

71 Másodszor egyértelműen kitűnik a 2371/2002 rendelet (12) preambulumbekezdéséből, hogy „a nemzeti belépési-kilépési rendszer kialakítása" a közösségi halászflotta csökkentése céljának elérését lehetővé tévő azon egyedi intézkedések között szerepel, amelyek magukban foglalják az új referenciaszintek meghatározását,

amelyet nem lehet túllépni a halászati kapacitás terén. Ezzel a céllal azonban ellentétes a 2371/2002 rendelet 13. cikkének olyan értelmezése, amely szerint a tagállam a hajóknak a halászflottájába való 2003. január 1-jét követően történő belépését kompenzálhatja az ezen időpontot megelőzően történt, nem kompenzált kilépésekkel. Ez az értelmezés ugyanis felhatalmazná a tagállamot, hogy a nemzeti belépő/kilépő rendszer keretén belül növelje a halászflottája kapacitását a 2003. január 1-jén fennállóhoz képest, és nem tenné lehetővé a közösségi halászflotta általános csökkentése 2371/2002 rendeletben megfogalmazott céljának elérését.

72 Harmadszor a 2371/2002 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének utalása a figyelembe veendő „előzetes" kilépésekre egyáltalán nem jelenti azt, hogy ezek a kilépések 2003. január 1-jénél korábbiak is lehetnek. Ez a megfogalmazás mindössze azt kívánja kizárni, hogy a belépést az azt követő kilépéssel lehessen kompenzálni. Az ilyen lehetőség, amely nincs kizárva a belépések és kilépések egyszerű kompenzációs rendszerében, ellentétes a közösségi flotta csökkentésének céljával, mivel az – ha átmenetileg is – e flotta növelésével jár addig, amíg a korábbi belépést kompenzálandó kilépés nem történik meg. Ezenfelül egy ilyen lehetőség számos gyakorlati probléma forrása lehet, különösen abban az esetben, ha nem történik meg az a tervezett jövőbeli kilépés, amelyet valamely már megtörtént belépés kompenzálására szánnak.

73 Negyedszer a 2371/2002 rendelet 13. cikkének a Bizottság által előterjesztett értelmezését megerősíti a halászflották referenciaszintjeire vonatkozó 2371/2002/EK rendelet egyes rendelkezéseitől való eltéréseknek az új tagállamok részére való engedélyezéséről szóló, 2004. június 28-i 1242/2004/EK tanácsi rendelet (HL L 236., 1. o.). Ugyanis az 1242/2004 rendelet lemondott az érintett tagállamok számára új referenciaszintek meghatározásáról, feleslegesnek tartva az ilyen meghatározást, mivel ezen államok halászflotta kapacitásának a csatlakozásukkor – 2004. május 1-jén – fennálló szinten való fenntartását teljességgel biztosítja a 2371/2002 rendelet 13. cikkében előírt belépési és kilépési rendszer (lásd az 1242/2004 rendelet (2), (3) és (4) preambulumbekezdését). A Spanyol Királyság állítása szerint, ha a 2371/2002 rendelettel a tagállamok számára előírt egyetlen korlátozás a referenciaszintek

tiszteletben tartására vonatkozott, az 1242/2004 rendeletnek meg kellett volna határoznia a referenciaszinteket az új tagállamok esetében is. Ez a változás tehát megerősíteni látszik a Bizottság megközelítését, amely szerint a referenciaszinteknek csak azon tagállamok esetében van jelentőségük, amelyek azt 2003. január 1-jén túllépték, és a referenciaszintek feleslegessé válnak, ha valamennyi tagállam betartja azokat.

74 Ötödször a szóban forgó cikk Bizottság által előterjesztett értelmezését megerősítik a 2371/2002 rendelet előkészítő anyagai. Kitűnik ugyanis a 2002. december 12-i 15414/02. sz. tanácsi elnökségi dokumentumból, amely összefoglalja a különböző nemzeti küldöttségek álláspontjait arról a tervezetről, amelyből később a 2371/2002 rendelet lett, és amelyet ezen intézmény dokumentum-nyilvántartásán keresztül tettek közzé, hogy hat tagállam, azaz a Görög Köztársaság, a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Finn Köztársaság, az Olasz Köztársaság és a Portugál Köztársaság kijelentették, hogy egyértelműen ki kell tűnnie a javaslat 12. cikkéből (jelenleg a 2371/2002 rendelet 13. cikke), hogy a cél a referenciaszintek túllépésének elkerülése. Az Elsőfokú Bíróság a tárgyaláson e dokumentumnak az ügyiratokhoz való csatolásáról határozott, miután átadott abból a feleknek egy példányt az eljárás nyelvén, és esetleges észrevételeik megfogalmazására hívta fel őket, amelyet rögzítettek a tárgyalási jegyzőkönyvben. A Spanyol Királyság semmilyen megjegyzést nem fűzött ehhez a dokumentumhoz.

75 Hasonlóképpen, az Európai Parlament az e tervezetre vonatkozó jogalkotói állásfoglalásában (az Európai Parlament jogalkotói állásfoglalása a Tanácsnak a halászati erőforrások közös halászati politika alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról szóló rendelettervezetéről [COM 2002) 185. – C5. 0313/2002. – 2002/0114. (CNS) (HL 2004. C 27. E.,112. o.)]) megfogalmazta a 42. sz. módosítást, amelynek az volt a célja, hogy azon megfogalmazás helyére, hogy a „flottába belépő teljes halászati kapacitás soha ne haladja meg a flottából kilépő teljes halászati kapacitást" – amelyet a rendeletnek a Bizottság által a Tanácshoz benyújtott eredeti javaslata tartalmazott –, a „referenciaszinteket tilos túllépni" megfogalmazás kerüljön. Meg kell állapítani azonban, hogy a Tanács nem fogadta el ezeket a javaslatokat a 2371/2002 rendelet 13. cikkének végül elfogadott változatában.

76 A Spanyol Királyság azon alapuló érve esetében, hogy a referenciaszinteket teljességgel betartó tagállamokat bünteti a 2003. január 1-jén fennálló halászflotta kapacitásuk átalakítása egy olyan felső határrá, amelyet ezen időponttól kezdve nem lehet túllépni, az előző megfontolások fényében meg kell állapítani, hogy ez a következmény közvetlenül a 2371/2002 rendelet 13. cikkéből ered. Márpedig, ahogy a Bizottság joggal mutat rá, a Spanyol Királyság nem támadta meg megfelelő időben ez utóbbi rendelkezést, és arra vonatkozóan jogellenességi kifogást sem nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz.

77 Ebből következik, hogy a Spanyol Királyság előterjesztésével ellentétben a megtámadott rendelet 7. cikke (1) bekezdésének rendelkezése nem sérti a 2371/2002 rendelet 13. cikkét. Ebből következően a második jogalapot el kell utasítani mint megalapozatlant.

A normahierarchia elvének megsértésére alapított harmadik jogalapról, amennyiben a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdése sérti a 2371/2002 rendelet 11. cikkének rendelkezéseit

A felek érvei

78 A Spanyol Királyság rámutat, hogy a 2371/2002 rendelet 11. cikkének (5) bekezdése kifejezetten felhatalmazza a tagállamokat, hogy a hajó űrtartalmának megnövekedését ne vegyék számításba az e rendelet 13. cikke szerinti belépés és kilépés egyensúlyának megteremtéséhez az 5 éves vagy annál idősebb halászhajók főfedélzetének a fedélzeti biztonság, a munkakörülmények, a higiénia és a termékminőség javítására irányuló modernizáció miatt. Márpedig a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdése tartalmazza a tagállam halászflottájának űrtartalomban megadott halászati kapacitásának meghatározásakor számításba

veendő körülmények között a BTs tényezőt, amely a kérdéses növekménynek felel meg. Ebből következően azáltal, hogy tartalmazza ezt a tényezőt, amelyet a 2371/2002 rendelet 11. cikke (5) bekezdésének rendelkezései szerint nem kell számításba venni, a megtámadott rendelet 7. cikke megsérti a normahierarchia elvét, valamint a Bíróságnak a fenti 61. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatát.

79 A Bizottság megjegyzi, hogy a jelen jogalap azt bizonyítja, hogy a Spanyol Királyság nem értette meg a megtámadott rendelet 7. cikke (1) bekezdésének terjedelmét. A Bizottság szerint ha az e rendelkezésben előírt matematikai képlet nem tartalmazná a BTs tényezőt, a modernizációnak köszönhető űrtartalom-növekményt a növekménnyel megegyező kapacitásnak a flottából való kivonásával kellett volna kompenzálni. Ez a következmény a 2371/2002 rendelet 11. cikkének (5) bekezdésével elérni kívánttal ellentétes eredménnyel járt volna. Szükséges volt tehát a BTs tényezőt – pozitív előjellel – belefoglalni a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében található képletbe. Ugyanez a cikk mindössze matematikai képletté alakítja a 2371/2002 rendelet 11. cikkének (5) bekezdésében előírt, a hajók modernizációjából következő kapacitásnövekmények figyelembevételének hiányát.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

80 Ahogyan a Bizottság helyesen megjegyzi, a jelen jogalap a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében meghatározott matematikai képlet hatályának téves értelmezésén alapul. Ugyanis annak érdekében, hogy megfeleljen e képletnek, minden egyes tagállamnak biztosítania kell, hogy a halászflotta űrtartalomban megadott kapacitása (BTt) minden időpontban megegyezik a 2003. január 1-jei halászati kapacitással (BT03), vagy annál kevesebb.

81 Márpedig a halászhajóknak a 2371/2002 rendelet 11. cikkének (5) bekezdésében érintett modernizációja a flotta kapacitásának (BTs) növekedésével jár, ami azt

eredményezi, hogy a tényleges kapacitás (BTt) a kérdéses növekedés hozzáadásával meghaladja a 2003. január 1-jén fennálló kapacitást (BT03). Az egyensúlyi helyzet fenntartása érdekében a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a BTt tényezőt össze kell vetni a BTs tényezővel megnövelt BT03 tényezővel (BT03 + BTs).

82 Ebből következik, hogy a Spanyol Királyság által előterjesztettekkel ellentétben a 2371/2002 rendelet 11. cikkének (5) bekezdéséből eredő, arra vonatkozó kötelezettség, hogy az e rendelkezésben érintett kapacitásnövekményt ne vegyék számításba, azt írja elő, hogy a megtámadott rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében meghatározott képletben össze kell adni a BTs tényezőt és a BT03 tényezőt. Ellenkező esetben sérül a 2371/2002 rendelet 11. cikkének (5) bekezdése, mivel az érintett tagállam ebben az esetben köteles a halászflottájából kivonni a modernizációnak köszönhető növekedéssel legalább azonos halászati kapacitást a saját kapacitásának (BTt) csökkentése és a 2003. január 1-jén fennálló kapacitása (BT03) túllépésének elkerülése érdekében.

83 Az előző megfontolásokból következik, hogy a jelen jogalapot megalapozatlanság miatt el kell utasítani.

A bizalomvédelem elvének megsértésére alapított negyedik jogalapról

A felek érvei

84 A Spanyol Királyság a bizalomvédelem elvének azáltal való megsértésére hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet 2003. január 1-jétől visszaható hatállyal alkalmazható, ami az érintettek károsodásához vezethet. A Spanyol Királyság a válaszában kifejti,

hogy az érintettek károsodása a halászflotta tényleges szintjének a megtámadott rendelet által bevezetett új korlátozásából következik, amelyet nem ír elő a 2371/2002 rendelet. E körülmények között a Spanyol Királyság úgy véli, hogy nem helytálló az az érv, amely szerint azért indokolt a megtámadott rendelet visszaható hatálya, mert az a 2003. január 1-jén hatályba lépett 2371/2002 rendelet végrehajtási rendelkezéseinek megállapítására korlátozódik, mivel az esetleges érintettek nem találhatják ki azokat az új korlátozásokat, amelyeknek a bevezetését a Bizottság tervezi.

85 A Bizottság elsődlegesen előterjeszti, hogy ez a jogalap nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mivel nem felel meg a Bíróság eljárási szabályzata 38. cikke 1. §-a c) pontjának és az arra vonatkozó ítélkezési gyakorlatnak. A Bizottság szerint a jelen jogalapot megalapozó lényeges ténybeli és jogi elemek egyáltalán nem tűnnek ki a keresetlevélből, mivel a Spanyol Királyság az érintetteknek a megtámadott rendelet visszaható hatályából következő pusztán feltételezett károsodásának előterjesztésére szorítkozik, de nem azonosítja egyértelműen az érintetteket, és nem magyarázza meg, hogy milyen a jellege és az eredete az általuk állítólag elszenvedett kárnak.

86 Másodlagosan a Bizottság úgy véli, hogy a jelen jogalap nem megalapozott. A Bizottság szerint az ítélkezési gyakorlat kivételes esetben lehetővé teszi a közösségi jogi aktusnak a kihirdetését megelőző időpontban való hatálybalépését, amikor az elérendő cél azt megköveteli, és az érintettek jogos elvárását megfelelően tiszteletben tartják (a Bíróság 98/78. sz. Racke-ügyben 1979. január 25-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 69. o.] 20. pontja és a 99/78. sz. Weingut Decker ügyben 1979. január 25-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 101. o.] 8. pontja; a C-337/88. sz. SAFA-ügyben 1990. január 9-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-1. o.] 13. pontja; a C-368/89. sz. Crispoltoni-ügyben 1991. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-3695. o.] 17. pontja; a C-244/95. sz. Moskof-ügyben 1997. november 20-án hozott ítélet [EBHT 1997., I-6441. o.] 77. pontja és a C-110/97. sz., Hollandia kontra Tanács ügyben 2001. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-8763. o.] 151. pontja). A jelen esetben, amennyiben a megtámadott rendeletnek az egyetlen célja a 2371/2002 rendelet által előírt kötelezettségek végrehajtási rendelkezéseinek megállapítása anélkül, hogy ahhoz bármilyen új elemet fűzne, a megtámadott rendelet alkalmazásának kezdeti időpontja csak a 2371/2002 rendelet hatálybalépésének dátuma, azaz 2003. január 1-je lehet.

87 A Bizottság megjegyzi, hogy a Spanyol Királyság azon érvelése, amely szerint a megtámadott rendelet a 2371/2002 rendeletben elő nem írt intézkedéseket fogadott el, téves előfeltételezésen alapul, mivel a halászflották tényleges szintjének a megtámadott rendeletbeli hivatkozással bevezetett állítólagos új korlátozása csak a 2371/2002 rendelet 13. cikkével bevezetett belépési és kilépési rendszer egyszerű alkalmazása, ahogyan azt a Bizottság a második jogalapra adott válaszában megmagyarázta.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

88 A Bíróság eljárási szabályzata 38. cikke 1. §-ának c) pontja előírja, hogy a keresetlevél tartalmazza a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Ezt a rendelkezést az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-a c) pontjával megegyezően fogalmazták, és ez a két rendelkezés mindössze átveszi a Bíróság alapokmánya 21. cikkében található követelményt, amely egyaránt alkalmazandó a Bírósághoz és az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresetekre (a Bíróság C-214/05. P. sz., Rossi kontra OHIM ügyben 2006. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-7057. o.] 36. pontja).

89 A fent hivatkozott rendelkezésekből következik, hogy a kereset alapjául szolgáló ténybeli és jogi elemeknek összefüggően és érthetően magából a keresetlevélből ki kell tűnniük, és azoknak kellően egyértelműnek és pontosnak kell lenniük ahhoz, hogy az alperes elő tudja készíteni védekezését, illetve a Bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (a Bíróság C-178/00. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2003. január 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-303. o.] 6. pontja és a C-55/03. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2004. október 14-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 23. pontja). Nem teljesíti ezt a követelményt az állítólag megsértett közösségi jogi elvre való egyszerű hivatkozás az ezen állítást alátámasztó ténybeli és jogi elemek megjelölése nélkül (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-199/03. sz., Írország kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-8027. o.] 51. pontját).

90 A jelen esetben a Spanyol Királyság a keresetlevelében arra az állításra szorítkozott, hogy a megtámadott rendelet hatályba lépésének 2003. január 1-jében való meghatározása a bizalomvédelem elve megsértésének minősül, mivel az az érintettek károsodását eredményezheti, azonban nem jelölte meg azokat a ténybeli és jogi elemeket, amelyek lehetővé tennék egyrészt az állítólagos valószínű kár, másrészt az érintettek azonosítását. E körülmények között, ahogyan azt a Bizottság helytállóan állítja, a jelen jogalap nem teljesíti a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatainak fent hivatkozott követelményeit, és azt el kell utasítani mint elfogadhatatlant.

91 Mindenesetre a Spanyol Királyság válaszában a jelen jogalap elfogadhatóságának alátámasztására előterjesztett érvelés, amely szerint az érintettek által elszenvedett kár a tagállamok halászflottájának – a 2371/2002 rendeletben elő nem írt – új korlátozásának a megtámadott rendeletben való bevezetéséből következik, mindössze megismétli a normahierarchia elvének megsértésére alapított, a második jogalapban előterjesztett érvelést. Márpedig, ahogyan az már megállapításra került, ez a jogalap nem megalapozott, és azt el kell utasítani.

92 Egyebekben, amennyiben a 2371/2002 rendelet 13. cikkével létrehozott halászflotta belépési és kilépési rendszer 2003. január 1-jén lépett hatályba, a megtámadott rendeletnek ugyanezen időponttól való alkalmazása – a Spanyol Királyság állításával ellentétben – nem sértheti az érintettek állítólagos jogos elvárását.

93 Az előzőkből következően a jelen jogalapot el kell utasítani.

A megtámadott rendelet állítólagos önkényes jellegére alapított ötödik jogalapról

A felek érvei

94 A Spanyol Királyság állítása szerint a megtámadott rendelet 6. cikke korlátozza a számításba vehető hajókivonásokat a 2000. január 1-je és 2002. december 31-e közötti időszak vonatkozásában, mivel a 2371/2002 rendeletben nem létező korlátozást vezet be. A Spanyol Királyság szerint a referenciaszintek, a TOP-okhoz hasonlóan, az 1997-es évre utalnak. Ezenfelül a 2371/2002 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában használt „korábbi állami támogatás nélküli kivonás kompenzálja" kifejezésből következik, hogy az elvégzett kivonások figyelembevételére vonatkozóan nem állt fenn semmilyen időbeli korlátozás. Ebből következően önkényes a megtámadott rendelet által megvalósított korlátozás.

95 A Spanyol Királyság elfogadhatatlannak tartja a megtámadott rendelet által az ő esetében alkalmazott referenciaszinteket, mivel a Bizottság ebben a rendeletben új szabályt vezetett be, amely használhatatlanná teszi a referenciaszintet mint flottairányítási tényezőt, és 240 000 BT csökkentéssel bünteti a Spanyol Királyságot, jóllehet lényeges űrtartalom-növelést engedélyezett Hollandiának, Írországnak és az Egyesült Királyságnak.

96 A Bizottság által elfogadott megközelítés önkényesen figyelmen kívül hagyja a Spanyol Királyság jogos érdekeit azáltal, hogy összetéveszti a referenciaszint és a flotta tényleges szintjének fogalmát. A Bizottság széles mérlegelési jogköre az összetett gazdasági helyzetek értékelése terén nem mentesíti a Tanács rendeletei és a saját rendeletei tiszteletben tartásának kötelezettsége alól, és nem igazolja sem azon jogok megszorító értelmezését, amelyeket a Spanyol Királyság a negyedik TOP

céljainak megvalósításával szerzett, sem ezen államnak a kötelezettségeiket nem teljesítő tagállamok közé sorolását azáltal, hogy vele szemben a kivonások tárgyában elfogadhatatlan csökkentéssel járó egyenlőségi bánásmódot alkalmaz.

97 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a megtámadott rendelet 6. cikke kivételt képez a 2371/2002 rendelet 13. cikke alól, amely nem ír elő átmeneti rendelkezéseket, és 2003. január 1-jétől fő szabályként megtiltja a hajóknak a halászflottába való belépését, amennyiben ahhoz nem társul legalább azzal megegyező kapacitáskivonás. A 6. cikk mindössze biztosítja a régi belépési és kilépési rendszer, valamint az új rendszer közötti átmenetet a valamely tagállam által előzőleg jóváhagyott hajóépítésre vonatkozó közigazgatási engedélyek figyelembevételével. A 6. cikk tehát a 2000. január 1-je és 2002. december 31-e között jóváhagyott engedéllyel rendelkezők arra vonatkozó jogát oltalmazza, hogy megegyező kapacitás előzetes kivonása nélkül az új hajójukkal beléphessenek az érintett tagállam halászflottájába. Ez a rendelkezés tehát az építési engedéllyel rendelkező hajótulajdonosok jogos elvárását védelmezi.

98 A korlátozott időszak során jóváhagyott engedélyek figyelembevételét a megtámadott rendelet 6. cikkének kivételes jellege igazolja. A Bizottság ebben a tekintetben rámutat, hogy az eredeti javaslatában ez az időszak egy évben volt meghatározva, azaz 2002. január 1-jétől december 31-ig. Számos tagállam, köztük a Spanyol Királyság, észrevételei és a halászat terén illetékes nemzeti hatóságok által a Bizottság felhívására átadott információk alapján azonban a Bizottság a referencia-időszaknak egy évről három évre való kiterjesztéséről határozott.

99 Ez a hároméves időszak megfelelt a tárgyilagos szempontoknak, azaz az építésre vonatkozó közigazgatási engedély kiállítása és a hajónak a halászflottába való belépése között eltelt idő, amelyet a Bizottság a tapasztalata alapján és valamennyi átmeneti szakasz, úgymint a szerződés megkötése, a hajó megépítése és vízrebocsátása figyelembevételével körülbelül három évre becsült. Ezenfelül a

referencia-időszak kezdetének 2000. január 1-jében való rögzítése megegyezett a 2000–2006-os időszak vonatkozásában a halászati ágazatban jóváhagyott strukturális intézkedésekre vonatkozó többéves terv kezdetével.

100 Ebből következik, hogy nem lehet elfogadni a Spanyol Királyság azon állítását, amely szerint a 2003. január 1-jét megelőzően jóváhagyott közigazgatási engedélyek figyelembevételére vonatkozó referencia-időszak kezdetét 1997-re kell áthelyezni.

101 A Bizottság úgy véli, hogy ezzel az állítással a Spanyol Királyság egy olyan kivételt kíván kiterjeszteni, amelyet azokra az esetekre írtak elő, amikor előzőleg adták a nemzeti közigazgatási engedélyt, és azt 2003. január 1-jét megelőzően nem követte új hajónak a flottába való tényleges belépése minden, a flottából 1997 óta megvalósuló kilépés esetében. A Spanyol Királyság mindenesetre nem állította, hogy az építésre vonatkozó közigazgatási engedélyeket 2000. január 1-jét megelőzően adták azokra a hajókra, amelyek 2003. január 1-jén még nem léptek be a flottába.

102 A Bizottság szerint a Spanyol Királyság ezzel az állítással a megtámadott rendelet 6. cikkének átmeneti és kivételes rendelkezését kívánja általánossá tenni, megsértve a 2371/2002 rendelet 13. cikkét és az utóbbi rendelkezés végrehajtási rendelkezéseinek elfogadása során a Bizottságot terhelő kötelezettségeket.

103 A Bizottság emlékeztet ezenkívül arra a széles mérlegelési jogkörre, amelyet az ítélkezési gyakorlat szerint a közösségi jogalkotó élvez az olyan összetett gazdasági helyzet értékelésével járó körülmények között, mint a közös agrár- és halászati politika (a Bíróság C-4/96. sz., NIFPO és Northern Ireland Fishermen's Federation ügyben 1998. február 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-681. o.] 41. és

42. pontja, és a C-120/99. sz., Olaszország kontra Tanács ügyben 2001. október 25-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-7997. o.] 44. pontja). A Bizottság úgy véli, hogy a jelen esetben a Spanyol Királyság a legcsekélyebb bizonyítékot sem terjesztette elő arra vonatkozóan, hogy a Bizottság nyilvánvalóan túllépte e mérlegelési jogkör határait.

104 Végül a Bizottság kifejti, hogy a más tagállamok űrtartalmának – a Spanyol Királyság által hivatkozott – megnövelése a negyedik TOP céljai felülvizsgálatának felel meg, amelyet e tagállamok 2002. december 31. előtt kértek, és amely vonatkozásában 2003. január 1-jén még semmilyen határozatot nem hoztak. Márpedig a Spanyol Királyság nem terjesztett elő ilyen kérelmet.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

105 Az agrárpolitika terén, amely az EK 32. cikk (1) bekezdése értelmében a halászatot is magában foglalja, az ítélkezési gyakorlat – figyelemmel a Szerződés által rájuk ruházott felelősségekre – széles mérlegelési jogkört ismer el az intézmények számára (a Bíróság 265/85. sz., Van den Bergh en Jurgens kontra Bizottság ügyben 1987. március 11-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 1155. o.] 31. pontja; a C-256/90. sz. Mignini-ügyben 1992. április 8-án hozott ítéletének [EBHT 1992., I-2651. o.] 16. pontja és a fenti 103. pontban hivatkozott NIFPO és Northern Ireland Fishermen's Federation ügyben hozott ítélet 57. pontja).

106 Az ítélkezési gyakorlat azonban azt is elismeri, hogy ha valamely intézkedés rendelkezéseinek vizsgálata önkényesen eltérő – azaz nem kellően igazolt, és nem objektív szempontokon alapuló – bánásmódot tár fel (a Bíróság 106/81. sz., Kind kontra EGK ügyben 1982. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 2885. o.] 22. pontja és C-370/88. sz. Marshall-ügyben 1990. november 13-án hozott ítéletének [EBHT 1990., I-4071. o.] 24. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-52/99. sz., T. Port kontra Bizottság ügyben 2001. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2001., II-981. o.] 82. pontja), ezt az intézkedést meg kell semmisíteni az EK 34. cikk (2) bekezdésének második albekezdésében meghatározott hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértése miatt, ami előírja, hogy hasonló helyzeteket ne kezeljenek eltérő módon, kivéve ha ez objektív alapon igazolt (a fenti 103. pontban

hivatkozott NIFPO és Northern Ireland Fishermen's Federation ügyben hozott ítélet 58. pontja és a Bíróság C-280/93. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 1994. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4973. o.] 67. pontja).

107 Fontos tehát megvizsgálni, hogy a megtámadott rendelet 6. cikkének rendelkezéseiben mutatkozik-e önkényesen eltérő bánásmód. Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy ez a rendelkezés kivételt jelent a 2371/2002 rendelet 13. cikkében megfogalmazott szabály alól, amely a belépések és kilépések kompenzációs rendszere érdekében előírja a tagállam halászflottája 2003. január 1-jén fennálló tényleges szintjének figyelembevételét. Ugyanis a megtámadott rendelet 6. cikke az említett rendeletnek az űrtartalomban (BT03) és teljesítményben (kW03) megadott, 2003. január 1-jei halászati kapacitás kiszámításának szabályait meghatározó II. mellékletével együtt azt eredményezi, hogy a halászflottába ezen időpontot követően belépő halászhajókat úgy kezelik, mintha ebben az időpontban az említett flottához tartoznának, amennyiben teljesülnek az említett 6. cikkben az érintett tagállam által 2000. január 1-je és 2002. december 31. között hozott közigazgatási építési engedély meglétére vonatkozóan, valamint az e határozat és a hajónak a flottába való belépése közötti legfeljebb hároméves időszak betartására vonatkozóan támasztott feltételek.

108 Ahogyan a megtámadott rendelet (8) preambulumbekezdéséből és a Bizottság által szolgáltatott magyarázatokból kitűnik, ezt a kivételt a régi belépési és kilépési rendszer és a 2371/2002 rendelettel megteremtett új rendszer közötti átmenet biztosítása céljából vezették be. Konkrétabban, a kérdéses kivétellel a Bizottság biztosítani akarta azon, halászhajó-építési engedéllyel rendelkező hajótulajdonosok jogos elvárásainak védelmét a létrejött és a Bizottsággal a 97/413 határozat 6. cikkének megfelelően közölt nemzeti belépési és kilépési rendszer keretében, akiknek a szóban forgó hajója 2003. január 1-jét megelőzően nem tudott az érintett tagállam halászflottájába belépni. Tekintettel arra, hogy a 2371/2002 rendeletből hiányoznak az e helyzetet szabályozó átmeneti rendelkezések, e kivétel nélkül a hajónak az érintett tagállam halászflottájába való belépése 2003. január 1-jét követően csak akkor lett volna lehetséges, ha egyidejűleg kivonnak egy másik, legalább megegyező kapacitású hajót.

109 Márpedig, mivel az engedélyezés időpontjában egy ilyen feltétel még nem volt előrelátható, annak utólagos előírása sértette a közigazgatási engedéllyel rendelkezők jogos elvárását, akik jelentős összegeket fektettek egy olyan halászhajó megépítésébe, amelynek a halászflottába való belépése bizonytalanná vált. Így a megtámadott rendelet 6. cikke megengedte az ilyen hajónak a halászflottába való belépését 2003. január 1. után, azonban azzal a feltétellel, hogy a közigazgatási építési engedélyt a 2000. január 1-jétől 2002. december 31-ig tartó referencia-időszak során állították ki, és a hajót legkésőbb három évvel az építését engedélyező közigazgatási határozat időpontját követően nyilvántartásba vették. Az eredetileg a Bizottság által javasolt egyéves referencia-időszakot (2002. január 1-jétől december 31-ig) egyes tagállamok kérelmére három évre hosszabbították, hogy az egybeessen a TOP kezdetével a 2000–2006-os időszak vonatkozásában. Ezenkívül a közigazgatási építési engedélyt jóváhagyó határozat időpontja és az új hajónak a halászflottába való belépése közötti legfeljebb három év előírása, a Bizottság előterjesztése szerint, megfelel egy ilyen hajó szokásos építési idejének.

110 Az előző megfontolásokra figyelemmel a megtámadott rendelet 6. cikkében engedélyezett kivétel nem tekinthető önkényesnek. Ezzel ellenkezőleg a kivétel objektív szempontokon alapul, és azt teljesen igazolja a 2371/2002 rendelet hatálybalépését megelőzően kiállított halászhajó-építési engedélyekkel rendelkezők jogos elvárása védelmének szükségessége.

111 A Spanyol Királyság érvelése nem gyengíti ezt a következtetést. Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy a Spanyol Királyság beadványaiban a jelen jogalapra vonatkozóan kifejtett érvelés terjedelme nehezen érthető, és úgy tűnik, hogy a Spanyol Királyság megismétli a második jogalapra vonatkozóan előterjesztett – megalapozatlan – állításait. Közelebbről a Spanyol Királyság azt állította a beadványaiban, hogy a megtámadott rendelet lehetővé tette a 2000. január 1-je és 2002. december 31. közötti időszakban elvégzett kivonások figyelembevételét, jóllehet ezt az időszakot az 1997-es évig kellett volna kiterjeszteni. Ebben a tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a fent említett időszak során elvégzett

kivonások figyelembevételét a megtámadott rendelet csak abban az esetben engedélyezte, ha ezek a kivonások lehetővé tették a megfelelő közigazgatási építési engedély kibocsátását, és ha az építendő hajók 2003. január 1-jét megelőzően még nem léptek be a halászflottába.

112 Ezenkívül a referencia-időszak kiterjesztése az 1997-es évig csak akkor érvényesülhet hatékonyan, ha egyidejűleg az engedély odaítélése és a hajó nyilvántartásba vétele közötti időszakot, amelyet a megtámadott rendelet 6. cikke ír elő, három év helyett legalább hat évben határoznák meg. Ez az időszak első ránézésre eltúlzottnak tűnik egy halászhajó építésére, és nem felel meg az ilyen hajó szokásos építési idejének. Egyebekben a Spanyol Királyság a beadványaiban egyáltalán nem érintette a halászhajó építési idejének kérdését, így nem jelölte meg azokat az okokat, amelyek miatt szükséges volna hosszabb építési időt előírni.

113 A tárgyalás során a Spanyol Királyság azt állította, hogy Spanyolország számára ötéves építési időszak meghatározása szükséges, mivel egyrészt a 2371/2002 rendelet hatálybalépését megelőzően alkalmazandó spanyol jogszabály az építési engedéllyel rendelkezőknek ötéves időszakot engedélyezett az új hajójuk megépítésére és annak a spanyol halászflottába való beléptetésére, másrészt Spanyolországban az ilyen hajók építése iránti kérelmek nagy száma és a rendelkezésre álló műhelyek korlátozott száma azt eredményezi, hogy ebben az országban az ilyen típusú hajók építésének átlagos időtartama ténylegesen öt év.

114 A Bizottság azzal válaszolt, hogy az eredetileg javasolt építési időszak meghosszabbítását igénylő tagállamok részéről egyáltalán nem kapott olyan tárgyilagos és pontos információt, amely lehetővé tenné az engedélyezendő hosszabbítás pontos időtartamának meghatározását. E körülmények között a Bizottság a szakértői becslésekre figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy a hároméves időszak bőven elegendő az ilyen típusú hajó megépítésére.

115 A Spanyol Királyság vitatta ezeket az állításokat, előterjesztve, hogy a megtámadott rendelet elfogadását megelőző bizottsági ülések során a küldöttsége kifejtette az álláspontját erről a kérdésről. A 2003. július 16-i bizottsági ülés jegyzőkönyvéből kitűnik, hogy Spanyolország valóban jelezte a felszólalása során, hogy a Bizottság által javasolt időszak túl rövid, ebből következően ezen időszak kezdetét 1998-ra kell áthelyezni. A Bizottság meg nem cáfolt előterjesztése szerint a Spanyol Királyság akkor nem terjesztette elő sem a tárgyalás során hivatkozott érveket, sem más indokolást ezen álláspont alátámasztására.

116 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a Spanyol Királyság érvei, amelyeket először a tárgyaláson terjesztett elő, elkésettek, és ebből következően elfogadhatatlanok. Az említett érvek mindenesetre nem alkalmasak arra, hogy kérdésessé tegyék a megtámadott rendelet 6. cikkében meghatározott hároméves időszak ésszerű, nem önkényes jellegét, sem annak bizonyítására, hogy ezen időszak időtartama a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibájának eredménye. A Bizottság ugyanis köteles volt objektív szempontok alapján, nem önkényes módon meghatározni a kérdéses időszak időtartamát, azonban egyáltalán nem volt köteles a tagállamok erre vonatkozó javaslatait teljes egészükben elfogadni, ami mindent összevetve lehetetlen lett volna a tárgybeli különböző nemzeti szabályozások eltérő jellege miatt.

117 Végül a referenciaszintek növelése esetében – amit a Bizottság engedélyezett más tagállamoknak, Spanyolországnak azonban nem – meg kell állapítani, hogy ezek a növelések nem alkalmasak a Spanyolországgal szembeni önkényes és hátrányosan megkülönböztető bánásmód megalapozására. Amennyiben ugyanis – ahogyan maga a Spanyol Királyság állítja – a 2003. január 1-jén fennálló halászflottájának kapacitása a referenciaszintjénél alacsonyabb volt, ez utóbbi szint növeléséből egyáltalán nem származott volna haszna, és ebből következően értelmetlen lett volna, mivel, ahogyan a második jogalap vizsgálata keretében megfogalmazásra került (lásd különösen fenti 69–76. pontot), a 2371/2002 rendelettel bevezetett belépési és kilépési kompenzációs rendszer azt eredményezi, hogy a tagállam halászflottájának kapacitása nem nőhet a 2003. január 1-jén fennálló szintje fölé.

118 Az előző megfontolásokból következően a jelen jogalapot, mint megalapozatlant, valamint a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

119 Az eljárási szabályzat 87. cikke 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Spanyol Királyság pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A Spanyol Királyságot kötelezi a költségek viselésére.

Vilaras Dehousse Šváby

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. május 3-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Vilaras

hivatalvezető elnök